

MINDIG MÁSUTT

Húrunkon szólal meg az éj,
a harmadik odúból cincog fel,
(van-e még menedék?)
bújdosni ha jogunk adatna,
maradni csak akkor lenn' jogunk
s húrjainkhoz,
melyek távolodnak, elhúzódnak
s mi messziről nyúlunk bele (égi kéz)
belemarkolunk, mint egy hajcsomóba,
mindig másutt,
mindig másutt,
a holnapok üres naptáraiban,
hétköznapi ünnepekkel teli,
zöld ereket, másokat rágva, tépve,
magunk is tépetten,
kocogunk dunányi halottaink folyamával
lépésben és párhuzamosan,
egyazon bilincs logikájánál fogva,
betaníthatatlan, kényszerű,
dunányi halottaink s még Egy —
visszük és dobáljuk álmunkban,
verejtékezve,
rettegve a holnapok mentaszagától,
hol a kiöntött folyók növesztik össze az ágakat.
Ó, a folyó lüktetése fülemben
pányvás csikódobogás.
Tisztán megyek én át a mélybe hulló
szikrás zuhatagon.
Írd meg és lépj le a gyűrűk közé,
lépj le, mondom,
egy illatos szivarral . . .
Mélyre, a hetedik fokra ereszkedtél,
készületlenül,
az életre-halálra menő küzdelembe.
ha lehet készülni életből,
halálórán felelni
Ki-az-Tanárnak.
Uram, K. úr, én elkéstem,
zenék közt, gombamezőn,
és mindig, ó, mindig esők után,
tengernagy szomjúsággal . . .

Tranzisztorok gombái, igen, igen,
ó nem, nem, fehér parti szél,
fulladj meg, fulladj meg,
le ne nyeld magadat,
soha meg nem tudjuk,
másutt kí jajgat,
ki kit abajgat —
mindig másuttságunk,
kuss, fogd be a pofádat!
Kutyaláb-fáradt, agyonlobogtatott
kösönnyűd a varrott csengőkkel,
engem hova lökdös,
csöndtől ázott el,
elsárosodott, kásás violafátyol.
Nagy az én pofám,
a Tálcán majd kinyilik, akár
egy vérvő kendermag,
a fogak guillottine-jén,
szétereze rajta,
mint ablakok, poharak,
harapás alatt
futtatják be borral, levegővel
meszelt szobánkat.
Kibabrál velünk az idő:
csak helyünket tudjuk változtatni
s elrongyolni, mint régi pénzt a mély,
szétrág és elvisz,
hol csak a csont, a legpuhább, ez marad
olvasható sorokban,
s duhajkodása ivel át az asztalon,
beágyazva a szavak és képek törlése,
a kifutások immár zárulóban,
lefordítva kések, éjszakák,
a tálalás irányát jelzik:
hatalmas tálak vonulnak be,
mint egy flotta, méltósággal,
kiéhezett szemek, messzelátók,
a késekkel együtt követik útjukat.
Én nem tudom lenyelni
a tüntetés fopiszkalóját,
kiköpni sem illik déltengeri tájba,
mert a polgári pampam és vérillat
enyhe libériái végeznek velünk . . .
Tenger: fáradt gyümölcs, kiben a nap
zölden aranylik, apadj,
szikkadj nagy bajodban,
mert holnap égre csapódsz,
én, akadály, erdőkből forogtam elő,
s most Franciaország jövőjét faragom
csontjaimból,

kiszikkadt katonák hamvazó kékje
törli le homlokodról a szeplőket,
és kidőlt orgonasípok zárják le szemeid,
átfognak ujjai a szélnek,
és megszüli a csönd az évszakot.
Lépj be a táborok zárt üregébe,
kifordult öblök üteme ráz.
Sűrű hálót sző a pusztulás,
kifogja az időből, ami túlélte önmagát,
akinek a gyomra nem tudott nagyobbra nőni a testnél,
ami áthull rajta,
mint óriás rostán, néhány apróság,
megnyomorított lélek,
magba bújt csíra,
melyet új fajta lénybe lomboz a stroncium.
És mindig másutt
és mindig Sehhol: a nagyobb valóban,
kinyílva és kitéve,
mint összenyalt bárány a hulló jégben,
ez a hozzánk vágott mennyország,
zsebben elzárult kikelet,
terjeszd ki karjaid, szállj föl,
följebb, a pincékig, a homály grádicsán,
hol új színhelyet nyerhetsz
szegett mutatványaidnak
az üres nézőtér előtt.
Ha lenne, aki a penészes jelmezpólyából
kibontaná arcodat,
az ámulatra csodálkozót,
és elvinne magával a hóna alá rejtve,
bújtató lázban,
nem hinném akkor,
hogyan a taps tényleg
elmaradt,
s hogy lecsúsztunk,
le az ápolatlan, mocskos és kiherélt
mezőkbe,
nem!! csak tivadari látomás
ez a síkált keresztfa,
e roncsalom: volán, rozsdás gyökércsomó,
nem, nem a színpad s a nézőtér viszonya
itt a borzalom,
de végül is: a fordított taps,
e ferde csönd egy lázas kiáltás.
Gyerünk fájóbb terekbe,
hol a lég szó-fon, szöttezésben
megkondul a fény,
e lány öntött harang.

Híd, csipke, kapcsok, hetvenhárom
s a regg a kétemeletes kínai fa
tövében, ahogy fölkel.

Én ott voltam minden állomáson
éjfélkor,
láttam és hallottam, ahogy a
hajnal begördült s átzúgott,
s millió csoda volt egy pillantásban,
hétfő, kedd,
és újra hétfő,
tébolyult körözésben,
szerda és csütörtök,
és aztán semmi, semmi.

